

MURÁNYI ZITA

pünkösöd

mint a pünkösdi királyok egy napra újra
 piros palástot kapnak a száraz muskátlibokrok
 tenyeredbe fogod a potyogó virágot kezében
 vörös szirmok vetnek lángot ma
 nem bántod a világot főnről olyan alacsonyak a
 bokrok míg a tavasz derekába kapaszkodsz
 fáradtan konstatálad két házzal arrébb korábban
 megvirradhatott de üres a rét s
 a szél ziláltan lép odébb a tegnapi sáros lábnyomokon
 hogy a fény végigfolyjon és
 vörös árba boruljon amikor fogást
 talál a tüzes korongon két szobán és túl
 az ablakokon
 a nap feje ismét előrebukik és áthajol a felhődúcon
 kiterjeszteni a szívekben őrzött lángot vagy fű fa virág
 ölére fonni egy eltévedt sugárnyalábot
 mielőtt húsvét után az 50. napon utoljára még rózsát
 bont arcodon ez a friss tavaszi fájdalom
 ami túljutott a megbocsájtáson
 feledékenységéből hagyod nyitva az ajtót a teraszon
 vagy direkt kitámasztod és a szádon egy késői
 alkony még végigömlik az aggodalom.

elveszni a...

mint egy fa aminek nincsenek gyökerei
 úgy akarja az életnedveket fölszívni
 a költöző madarakon a toll mint az érkezés
 egyetlen barikádja szélként feszülni
 az első és legutolsó szárnycsapásra
 lebegni súlyként mint vágyaink belső
 ellenállása reszketni nyáron és kimelegedni
 ha az isten havas lábnyoma fölöttünk száz eget is
 betakarna
 rágondolni a földben elrothadt magokra
 amikor eljön az aratás időszaka lenni feszes héjon
 a seb eldobott almacsutka két rés között a holtterek
 fenséges magánya és tavasszal amikor az erdő is megvastagodna
 zöld leveleket hullajtani a dombra hogy ne legyen a
 lombok kolonca elveszni a csöndben amit
 kitölt a fűszálak roppanása.

ez az a fa

átlagos szerda délutánnak indult
 csak a szél sípolt hangosabban mint szokott
 hallod a kattanást ahogy mindenütt
 egyszerre csukják be az ablakot
 egy ajtó marad nyitva a teraszon
 három emelet magasába fröcskölnek föl
 a vizet a buszok aztán az a reccsenés
 ahogy rádől a fa a gyeper morfológiája
 hasad fűszálakra és értelmét veszti a rét fogalma
 reggelre két csöpp víz csüng a
 korlátan a túloldalon újra vörös háztető
 világítanak mára kimenőt kér a nap
 az égre szürke felhőfátylak barázdálnak
 egy férfi hátán viszi a letört ágakat
 felsőteste mintha folytatása lenne
 a törzs maradványainak amikor odaát föl pattan az első
 ablak térdeiben a roppanás derékszögbe hajolhat
 a kék pólód is csontszáraz és a rugós cipőtálcák
 ebben a halk surrogásban léptekké egészülnek
 hogy egymás nyakára hágjanak akár a dallamvonalak
 egy sietős fűgában a csönd szegődik mellé társnak
 hogy szünetjelnek álljon
 a vihar kódjában ez az a fa aminek jövő
 tavaszra gyökerei friss lombot hajtanak.

PATAKI FERENC, Fölsőváros, 2005–2015

